

Uvek spreman za izazove

Ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Jovan Jović, rođen 12. januara 1968. godine, od majke Ivanke i oca Tomislava i otada sve vreme živi u Starčevu. U rodnom mestu je i završio osnovnu školu, a potom u Pančevu, nakon takozvanih "devetog" i "desetog" razreda, i srednju hemijsku. Nedugo zatim, 1987. godine, zaposlio se u Rafineriji nafte Pančevo, gde je, uz neke kratkotrajne prekide, proveo dosadašnji radni vek. Oženjen je Donom, s kojom ima troje dece. Bavio se odbojkom u "Borcu", čiji je trenutno predsednik, a jedna od velikih ljubavi mu je i fotografija.

Kako je odrastao mali Jovan?

- Smatram se pravim, rođenim Starčevcem. Od svoje prve godine stanujem u Ulici VeLJka Vlahovića. Otac je radio u "Komunalcu" i, kasnije, na gradskoj pijaci kao magacioner, dok je majka bila domaćica. Roditelji nisu imali previše, ali sasvim dovoljno da ne moramo da razmišljamo kako ćemo živeti. Imao sam sreću da su u komšiluku živela deca sličnih godina: Verica i Vesna Blanuša, Zoran Jirković, Miša, mala i velika Tanja... Igrali smo se svega što je tada bilo aktuelno - od klikera do žmurki. Bilo je nezaobilaznih nestašluka i to najviše u obližnjoj šumi, onoj nekadašnjoj s visokim topolovim stablima. Tada je moj kum Slađan Milovanović, kao najhrabriji među nama, uvek prednjačio kada treba da se "skoči" na vrh drveta. Rečju, bilo je to srećno vreme, nije se razmišljalo ni o egzistenciji, a kamoli o ratovima.

Škola...

- Učila me je Nada Antonijević, mirna i dovoljno iskusna da razume sve ono što radimo. Nismo bili kažnjavani, niti je bilo vike ili batina; sve je išlo glatko i uz priču. Sigurno da je to uticalo da moj razred gotovo uvek bude najbolji. Nažalost, neki tadašnji školski drugari danas nose prefiks pokojni: Vlada Gujaničić, koji je bio najbolji učenik, pa Branislav Novičić, Zoran Arsić... Nas ostale život je nekako rasturio na razne strane, što je kao posledicu imalo to da se samo jedanput okupimo na proslavi godišnjice mature.

Mladost...

- Srednju školu sam počeo na teskoban način: zbog bolesti i dvomesečnog odsustva imao mnogo problema da uspešno završim prvu godinu, pa sam zbog zadrnosti dva profesora, umesto na razredni ispit morao čak i na popravni ispit. Posebno teško bilo je kod Verice Stojković, koja me je na ispitu cedila do iznemoglosti, sve dok je razredna, koja je bila u komisiji, nije upozorila da prestane da me malterira. Nakon svega, morao sam da je pitam zašto je to radila, a njen odgovor je bio da je ubeđena da sam joj jedanput sa stepeništa iscedio sunder po glavi. Odgovorno tvrdim da to nisam bio ja... U to vreme krenuli su i izlasci, a sredinom osamdesetih prava senzacija bio je "Lav". Prosto je bilo nezamislivo da u jednom selu, pa još na relativnoj periferiji, postoji diskoteka u koju se sliva beogradska elita. Pričali su da je jača bila samo "Piramida" u Puli. Nešto kasnije počeo je da radi i "Volejbol", pa se i tamo okupljalo društvo.

Brak i porodica...

- Oženio sam se veoma rano i, s ove vremenske distance, mislim da je to moj najpametniji potez u životu. Imao sam svega 22 godine, ali neviđenu sreću na naiđem na suprugu kakva je Dona. Upoznao sam je kod zajedničkog drugara Pište i čim sam je "spazio odmah sam je ugledao". Još tada sam prelomio da je to osoba s kojom želim da provedem život. Po mom osluženju vojske počeli smo da živimo zajedno, a nedugo zatim smo se i venčali. Imajući u vidu skladan brak i troje fenomenalne dece - Dijanu (26), Dušana (24) i Isidoru (12), kakve god odluke budem donosio, nijedna neće biti tako dobra.

Posao...

- Po završenoj srednjoj školi 1986. godine i kraćoj sezonskoj "šljaci" preko Studentske zadruge, na očevu sugestiju konkurisao sam u "Rafineriji". Nakon dva razgovora i podužeg čekanja dobio sam poziv da se 5. januara 1987. javim na posao. Tako sam se, s nepunih devetnaest godina, zaposlio na rafinerijskim pećima s još devetoricom pripravnika. Među njima je bio i Radovan Milošević Pićula, drugar iz srednje škole, s kojim sam prestravljeno gledao sva ta čudesa. Pamtim to kao da je juče bilo i skoro da mogu da osetim miris onog straha i čujem tu neverovatno zaglušujuću buku. Kasnije sam postao smenski radnik, što je potrajalo trinaset i po godina. U svakom slučaju, od prvog momenta imao sam veliku želju za učenjem i napredovanjem. Učio sam i radio, radio i učio; i čekao da neko to primeti.

Karijera...

- Sticajem okolnosti mnogo ljudi, koji su 1968. godine startovali "Rafineriju", bili su pred penzijom, tako da su odlasci bili česti, a samim tim i pomeranja. To je uslovalo da prilično brzo dođem do mesta operatera komandne table. Nova realnost me nije uljuljukala, već sam je shvatio kao veliku odgovornost. S druge strane, kada sve u postrojenju radi dobro, takvo radno mesto pružalo je mogućnost za učenje, pa sam u tom periodu pročitao i najviše knjiga. U kratkom roku preskočio sam mnoge "stepenice": bio šef smene, pa pomoćnik upravnika, kada sam završio sa smenama, a pre desetak godina postao sam upravnik postrojenja na kojem sam i počeo da radim. U tom trenutku bio sam spreman za ozbiljnije bavljenje poslom, jer kada postaješ rukovodilac, osnovna stvar je da imaš stav. Iz petnih žila ubeđivao sam i sebe i druge da sam upravnik postrojenja, ne i ljudi i da oni nisu moji podređeni, već saradnici. Potom je 2009. godine došla privatizacija. Novi vlasnici iz Rusije prihvatili su naše razvojne projekte i pristupilo se izgradnji novih postrojenja. Jedno od njih bilo je i "hidrokreker", a meni je ponuđeno mesto upravnika. Može se reći da me je to u prvi mah zaprepastilo, ali sam prihvatio ponudu, iako nisam bio svestan u šta ulazim. Početkom 2012. godine postao sam i direktor celog novog kompleksa i kao vođa tima, koji je, zajedno s prvim saradnicima - Draganom Potićem Ganetom iz Starčeva i Ivicom Trengovskim iz Jabuke i ostatkom odlične mlade posade, uspešno pokrenuo, za naša dotadašnja shvatanja, neku vrstu svemirskog broda, kojim i dalje uspešno upravljamo.

Fotke...

- Fotografija je moja velika ljubav. Počeo sam kao mali tako što sam uz pomoć pokojnog dede Bogomira i oca, uspeo da kupim aparat "smena 8", koji je tada bio već zastareo. Prvim koracima učio me je poznati fotograf Čikić, a na mojoj prvoj fotki bila je moja mama kako sprema papriku za zimnicu. Potom sam počeo da zarađujem fotografišući razna veselja, ali sam se vremenom fotografijom sve više bavio za svoju dušu. U najdraže radove mogu da ubrojim

sliku porodice beloglavih supova na Uvcu i jedan sajs-fikšn prolazak sunca kroz oblake, uslikan u blizini Kladova. Pre više godina imao sam priliku da u organizaciji jednog poznatog foto brenda, na poziv kraljevske prodice, fotografišem enterijer Belog dvora. Imam pritisak od prijatelja da napravim izložbu, a budući da mislim da ona treba da zatvori nekakvu epohu, verujem da još uvek nije vreme za tako nešto.

Odbojka...

- Odbojkom sam počeo da se bavim u petom razredu, zahvaljujući pokojnom Diki Angelinu. U to vreme glavni su bili Jolika, Panta, Dragiša, Kloka, Golub(...), generacija koja je i utrta trag starčevačkom odbojkaškom čudu. Igrao sam na mestu koje se tada zvalo smečer. Bilo je lepih i zanimljivih momenata, a sećam se i mnogih anegdota, poput one s gostovanja u Kozjaku: u malu salu razlupanih prozora neretko su uletale ptice, pa se dogodilo da Dragiša prilikom jednog smečovanja pogodi vrapca. Najveći domet bio mi je da budem rezerva u prvom timu i povremeno uđem u igru. Shvatio sam da neću igrati neku bitniju ulogu, pa sam se polaskom u srednju školu okrenuo drugim izazovima. Međutim, kada nisam igrao, išao sam na utakmice kao navijač i redovno vodio mlađeg brata Svetlana. On nam je bio amajlija i uvek izazivao pažnju, jer je bio najglasniji.

Klub...

- Od prestanka aktivnim bavljenjem odbojkom, bio sam samo obični gledalac. Međutim, kada su Lala i Boško odlučili da odu, nekoliko ljudi me je pozvalo da pomognem kako bi sačuvali "Borac", što je izuzetno teško u vreme kada novca nema ni za šta, a ponajmanje za sport. Predsednik odbojkaškog kluba postao sam pre četiri godine, u vreme kada se nije videlo "svetlo na kraju tunela": dugovanja velika, račun blokiran, a jedini imperativ bio je da se takmičimo. Otada sam veliki deo slobodnog vremena poklonio toj priči i uz pomoć ostatka rukovodstva, pre svega Zorana Manića i Darka Tomića, uspeo sam da saniram dug i postignem primarni cilj da za tim nastupaju igrači iz našeg mesta i najbližeg okruženja. Sledeća namera je da izborimo plasman u elitno društvo, budući da je takmičenje u Prvoj ligi mnogo skuplje od Super lige.

Starčevo, danas...

- U poslednjoj deceniji dobili smo mnogo toga što neka druga sela neće ni za deset godina i to najviše zahvaljujući ekipi koja godinama uspešno vodi mesto. Kao predsednik odbojkaškog kluba i samosvesni građanin bio bih presrećan da jednog dana Starčevo dobije sportsku halu. Što se drugih želja tiče, Ulica Veljka Vlahovića je u takvom stanju da se njom jedva može voziti; znam da je za nju planirana rekonstrukcija, ali se od toga odustalo, verovatno zbog nedostatka novca. Ali, nakon toliko rešenih krupnih stvari, sve što je u mestu trenutno problem - prava je sitnica!

Tako govori ovaj Starčevac dušom i telom, a sugrađanima poručuje:

- Moj moto je da mi je dan, u kojem nisam ništa naučio, apsolutno propao. Zato uvek treba težiti izazovima i jako je važno da, kad se nečega prihvatite, to bude sto-odsto.